RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 85.072 van 3 februari 2000
in de zaak A. 84.519/VII-18.436.

In zake : XXX,
wonende te NIEUWPOORT,

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE VIIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, van Armeense nationaliteit, op 22 mei 1999 heeft ingediend om de schorsing te vorderen van de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten van de Minister van Binnenlandse Zaken van 21 april 1999, betekend op dezelfde datum aan de verzoekende partij;

Gelet op de beschikking van 21 juni 1999 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, inzonderheid op de artikelen 17 en 18;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan partijen;

Gelet op de beschikking van 2 december 1999 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 14 januari 2000;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat F. DAHMANI die, loco Advocaat Y. MIROIR verschijnt voor de verzoekende partij, en van Advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. XXX, van Armeense nationaliteit, komt in België binnen op 16 augustus 1997 en verklaart heeft zich op 18 augustus 1997 vluchteling. Betrokkene is in het bezit van een paspoort dat wordt afgeleverd op 12 november 1996 en geldig is tot 12 november 2006. Tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken maakt de verzoekende partij gebruik van het Armeens, met behulp van een tolk.

1.2. Op 28 november 1997 wordt aan de verzoekende partij de beslissing van 26 november 1997 van de Minister van Binnenlandse Zaken tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, betekend.

1.3. Op 30 januari 1998 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verder onderzoek van de asielaanvraag van betrokkene noodzakelijk is. Deze beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op 2 februari 1998.

1.4. Op 31 december 1998 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen ten aanzien van de verzoekende partij een beslissing tot weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling. De beslissing wordt aan de verzoekende partij betekend op 4 januari 1999.

1.5. Op 17 maart 1999 verklaart de Vaste Beroeps-commissie voor vluchtelingen het beroep van de verzoekende partij ontvankelijk doch ongegrond.

1.6. Bij brief van 7 april 1999 dient de raadsman van de verzoekende partij bij de gemeente Nieuwpoort een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf, overeenkomstig artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

1.7. Op 21 april 1999 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, in uitvoering van de beslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, betekend.

1.8. Dit is de bestreden beslissing.

1.9. De motivering van deze beslissing luidt als volgt :

> "(...)
> Verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet

overschreden heeft. (Wet van 15 december 1980 - art. 7, alinea 1, 2/) Werd niet erkend als vluchteling. (K.B. van 8 oktober 1981 - Art. 77).

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.".

2. Overwegende dat krachtens artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State slechts tot schorsing van de tenuitvoerlegging kan worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte of verordening kunnen verantwoorden en dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden akte of verordening een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen;

3.1. Overwegende dat, wat de eerste voorwaarde betreft, de verzoekende partij in een eerste en tweede middel het volgende aanvoert :

"EERSTE MIDDEL : HET BEVEL IS NIET ONDERTEKEND :

Met betrekking tot de overheid welke het bestreden bevel (stuk L) betekende, is weliswaar in handschrift vermeld dat dit 'Politieagent-hoofdbrigadier Leopold VANDEVENNE' zou zijn, doch het document draagt ontegensprekelijk geen enkele handtekening (noch d(v)an deze, noch van enige andere persoon).

De (behoorlijke) ondertekening van de administratieve akte is een substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm, waaraan in casu niet werd voldaan.

De bestreden akte dient dienvolgens als nietig te worden beschouwd.

TWEEDE MIDDEL : BEVOEGDHEID PERSOON WELKE BETEKENDE :

Nu de bestreden akte (stuk L) geen handtekening draagt, en de stempel met opdruk 'Politiecommissariaat Nieuwpoort' ter zake evenmin uitsluitsel kan geven, kan onmogelijk worden vastgesteld of de akte

inderdaad door een gemachtigde van de bevoegde Minister werd betekend.

Zelfs al doet de stempel met opdruk 'Politiecommissariaat Nieuwpoort' vermoeden dat de akte door een Politieagent werd betekend, dan nog is het onmogelijk na te gaan of de akte daadwerkelijk werd betekend dóór een Politieman (en met voldoende rang) om te worden aanschouwd als gemachtigd door de Minister.

Aldus kan het allerminst worden uitgesloten dat de bestreden akte door een niet-bevoegd persoon werd betekend.";

3.1.1. Overwegende dat de verzoekende partij in voormelde middelen in essentie het volgende betoogt :

1) het bestreden bevel werd niet ondertekend;
2) aangezien het bestreden bevel niet werd ondertekend (er werd enkel de stempel "Politiecommissariaat Nieuwpoort" aangebracht) kan niet met zekerheid worden vastgesteld of de akte daadwerkelijk door een gemachtigde van de bevoegde Minister (m.a.w. een bevoegde persoon) werd betekend;

3.1.2. Overwegende dat artikel 77 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), gewijzigd door het koninklijk besluit van 22 november 1996 bepaalt :

"Onder voorbehoud van de opschortende werking bedoeld bij artikel 57/11, § 1, lid 3, van de wet moet de vreemdeling die niet als vluchteling is erkend, het grondgebied verlaten.

De Minister of zijn gemachtigde geeft hem daartoe bevel. Aan de vreemdeling wordt kennis gegeven van de beslissing door afgifte van het document overeenkomstig het model van bijlage 13; het attest van immatriculatie en de documenten die aan de vreemdeling afgegeven werden op het ogenblik dat hij zich vluchteling verklaarde worden afgenomen.";

Overwegende dat uit voornoemde bepaling kan worden afgeleid dat het formulier B overeenkomstig het model van bijlage 13 van het bovenvermelde koninklijk

besluit wordt gebruikt om de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken, waarbij hem het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat de Dienst Vreemdelingenzaken bij schrijven van 7 april 1999 de diensten van de gemeente Nieuwpoort heeft verzocht om de verzoekende partij kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister waarbij aan betrokkene het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 21 april 1999 aan de verzoekende partij overeenkomstig de bepalingen van artikel 77 van voornoemd koninklijk besluit, kennis wordt gegeven van de bestreden beslissing door middel van een formulier B overeenkomstig het model van de bijlage 13; dat uit het formulier B, overeenkomstig het model van de bijlage 13 kan worden afgeleid dat de Overheid, die verzocht wordt de beslissing te betekenen, enkel haar naam en hoedanigheid dient aan te duiden op het document; dat de Overheid tevens haar stempel moet aanbrengen op het desbetreffende document; dat deze formaliteiten in casu werden vervuld; dat bijgevolg de kennisgeving aan de verzoekende partij van het bestreden bevel op rechtsgeldige wijze is gebeurd; dat de grieven die de verzoekende partij aanvoert in het eerste en het tweede middel bijgevolg de wettigheid van het bestreden bevel niet kunnen aantasten;

Overwegende dat de twee eerste middelen van de verzoekende partij niet ernstig zijn;

3.1.3. Overwegende dat de verzoekende partij in een derde middel aanvoert dat het bestreden bevel werd genomen met miskenning van artikel 8, tweede lid van het EVRM en van het evenredigheidsbeginsel; dat het middel als volgt luidt :

"(...)

Verzoeker woont (evenals zijn echtgenote en zijn twee minderjarige kinderen) samen met zijn bejaarde ouders (de moeder van verzoeker is daarenboven medisch hulpbehoevend) aan de Pottersstraat 1 te Nieuwpoort (stukken N).

Zij vormen ontegensprekelijk een gezin, en daarenboven is er de nagenoeg volslagen afhankelijkheid van de bejaarde ouders van verzoeker -inzonderheid de zieke moeder van verzoeker- tegenover verzoeker en zijn echtgenote (stukken J, en J.06 t.e.m. J.15).

Vanzelfsprekend is het zo dat -nààst de afhankelijkheid van de ouders van verzoeker- er tevens een wederzijdse en zeer diepe emotionele en gezinsband is.

De eventuele uitvoering van het bestreden Bevel impliceert ontegensprekelijk de scheiding van het gezin, met alle zeer ernstige gevolgen vandien (zowel voor verzoeker, zijn echtgenote en kinderen, als voor de bejaarde en hulpbehoevende ouders van verzoeker welke aldus alhier alléén zouden dienen achter te blijven).

De ouders van verzoeker verblijven legaal in het Rijk (stukken N).

De Wet van 15 december 1980 is een politiewet die beantwoordt aan de verwachtingen van art. 8, alinea 2 van het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961)

Hoewel de toepassing van de vreemdelingenwet op zich geen schending van art. 8, alinea 2 van het EVRM is, is het kwestige hierbij bestreden Bevel in huidig individueel geval wel effectief strijdig met art. 8, alinea 2 van het EVRM.

Het in casu bestreden Bevel betreft immers onmiskenbaar een maatregel welke noodzakelijkerwijze het recht op privé-leven en familiaal leven raakt.

De inmenging in het privé- en familiaal leven is enkel toegestaan voor zover het voorzien is in de Wet én voorzover zij een maatregel vormt die in een democratische maatschappij noodzakelijk is in het bijzonder ter bescherming van de openbare orde en ter preventie van strafrechtelijke inbreuken.

De taak van het bestuur is zorg te dragen voor een juist evenwicht tussen het geviseerde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het privé- en familiaal leven van verzoeker en zijn gezinsleden.

Verzoeker verplichten het land te verlaten zonder enige garantie aangaande het lot van zijn eigen bejaarde ouders, die van hem afhankelijk zijn (zowel emotioneel als materieel) en met wie hij een gezin vormt, vormt een inmenging in het privé-leven zoals voorzien door de wet, doch onverenigbaar is met art. 8, alinea 2 van het Verdrag van 4 november 1950

tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).";

Overwegende dat verzoeker en zijn echtgenote samenwonen met zijn bejaarde ouders, die, aldus verzoeker, volslagen afhankelijk zijn van zijn hulp (zowel emotioneel als materieel), inzonderheid de zieke moeder van verzoeker; dat verzoeker erop wijst dat de uitvoering van het bestreden bevel bijgevolg ernstige gevolgen zal hebben en dat deze inmenging in zijn privé-leven onverenigbaar is met de bepalingen van artikel 8, tweede lid van het EVRM;

Overwegende dat artikel 8 van het EVRM bepaalt :

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.";

Overwegende dat de verzoekende partij in haar uiteenzetting geen gegevens of bewijzen aanbrengt die de wettigheid van de bestreden beslissing zouden kunnen aantasten, met name :

1) de verzoekende partij betwist niet dat zij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 bepaalde termijn of levert niet het bewijs dat zij deze termijn niet overschreden heeft;

2) de verzoekende partij ontkent evenmin dat zij niet werd erkend als politiek vluchteling;

dat bijgevolg de Minister van Binnenlandse Zaken of zijn gemachtigde gerechtigd was om de verzoekende partij een bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, te betekenen overeenkomstig artikel 7, eerste lid, 2/ van voormelde wet van 15 december 1980;

Overwegende dat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet geen schending inhoudt van het privé-leven en bijgevolg evenmin van artikel 8, alinea 2 van het EVRM;

Overwegende dat de verzoekende partij tenslotte verwijst in het verzoekschrift naar het evenredigheidsbeginsel door aan te voeren in het middel dat de Overheid bij het nemen van haar beslissing moet zorgen voor het juiste evenwicht tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het privé-leven van de verzoekende partij;

Overwegende dat uit de samenlezing van het administratief dossier met de bestreden beslissing blijkt dat de bestreden beslissing genomen werd, rekening houdend met de feitelijke verblijfssituatie van de verzoekende partij; dat dienvolgens de Overheid niet ten grieve kan worden geduid dat zij de feitelijke gegevens van het dossier niet correct heeft afgewogen en dat er zodoende een kennelijke wanverhouding zou ontstaan zijn tussen de bestreden beslissing en de eventuele gevolgen van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing voor de verzoekende partij; dat bijgevolg op het eerste gezicht het evenredigheidsbeginsel niet lijkt geschonden te zijn;

Overwegende dat het derde middel niet ernstig is;

3.1.4. Overwegende dat de verzoekende partij een vierde middel aanvoert dat luidt :

> "(...)
> Het is duidelijk dat de uitvoering van het bestreden Bevel de scheiding van het gezin tot gevolg zal hebben, en dienvolgens zal leiden tot het achterblijven alhier van de bejaarde en van verzoeker hulp behoevende ouders van verzoeker.
> De maatregel houdt dan ook een schending in van art. 3 van het EVRM wat de ouders van verzoeker betreft.
> Doch evenzeer is er sprake van schending van art. 3 EVRM in hoofde van verzoeker, immers, de gedwongen scheiding van verzoeker van zijn eigen ouders, dient te worden aanzien als een onmenselijke behandeling in de zin van art. 3 van het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).";

Overwegende dat verzoeker in de uiteenzetting van het middel stelt dat, ingeval van tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, de gedwongen scheiding van verzoeker en zijn ouders een onmenselijke behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM;

Overwegende dat artikel 3 van het EVRM bepaalt :

> "Niemand mag worden onderworpen aan folteringen noch aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.";

Overwegende dat de uiteenzetting van het middel summier is; dat verzoeker in gebreke blijft bewijzen en concrete gegevens aan te brengen waaruit blijkt dat de gedwongen scheiding van verzoeker en zijn ouders, ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, een onmenselijke behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 3 van het EVRM; dat

verzoeker zich in zijn uiteenzetting tot affirmaties beperkt;

Overwegende dat het vierde middel niet ernstig is;

3.1.5. Overwegende dat de verzoekende partij een vijfde middel aanvoert dat luidt :

> "(...)
> Ruim vóór de betekening van het hierbij bestreden Bevel, werd door de verzoekende partij een verzoek verricht, conform art. 9, 3de van de Vreemdelingenwet, namelijk op 7 april 1999 (stuk J met bijlagen). Evenwel refereert het hierbij bestreden Bevel enkel naar de weigering van erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van de verzoekende partij. Vooraleer een verwijderingsmaatregel te treffen, dient evenwel eerst een beslissing te worden genomen inzake de aanvraag tot machtiging tot het verblijf ingevolge voormeld verzoek conform art. 9, 3de Vreemdelingenwet.
> Een verzoek tot schorsing en tot nietigverklaring van een verwijderingsmaatregel is slechts mogelijk na een uitspraak over de aanvraag om de machtiging tot het verblijf.
> Op heden is nog géén uitspraak ter zake gedaan.
> (...).";

Overwegende dat de verzoekende partij aanvoert dat zij op 7 april 1999 een aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf, overeenkomstig artikel 9, derde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft ingediend bij de gemeente Nieuwpoort; dat de verzoekende partij stelt dat in de motivering van de bestreden beslissing deze aanvraag niet in overweging werd genomen; dat bijgevolg het bestreden bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten werd uitgevaardigd met miskenning van de motiveringsplicht;

Overwegende dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Dienst

Vreemdelingenzaken bij brief van 7 april 1999 de gemeente Nieuwpoort heeft verzocht om de verzoekende partij kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken waarbij aan betrokkene het bevel wordt gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat het bestreden bevel werd betekend op 21 april 1999; dat het tijdstip waarop de beslissing werd genomen door de gemachtigde van de Minister verschilt van het tijdstip waarop de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend; dat de verzoekende partij niet aantoont dat de verwerende partij kennis had van deze aanvraag op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing; dat hieruit kan worden afgeleid dat de bevoegde Minister of zijn gemachtigde geen rekening kon houden met de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf van de verzoekende partij op het ogenblik dat het bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten werd uitgevaardigd; dat bijgevolg de beslissende Overheid dit gegeven niet in haar besluitvorming kon betrekken;

Overwegende dat het vijfde middel niet ernstig is;

3.1.6. Overwegende dat de verzoekende partij een zesde middel aanvoert dat luidt :

> "(...)
> Verzoeker herneemt zijn motivatie, zoals uiteengezet onder het DERDE MIDDEL hierboven.
> De eventuele uitvoering van de bestreden akte is evenzeer strijdig met art. 17 van het (het) Internationaal Verdrag van 19 december 1966 inzake Burgerrechten en Politieke Rechten, goedgekeurd bij Wet van 15 mei 1981 (B.S., 6 juli 1983).";

Overwegende dat artikel 17 van het BUPO bepaalt :

"1/ Niemand mag worden onderworpen aan willekeurige of onwettige inmenging in zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling, noch aan onwettige aantasting van zijn eer en goede naam.
2/ Eenieder heeft recht op bescherming door de wet tegen zodanige inmenging of aantasting.";

Overwegende dat de uiteenzetting van dit middel summier is; dat verzoeker niet aantoont dat de gedwongen scheiding van zijn ouders, ten gevolge van de tenuitvoerlegging van het bestreden bevel, een onmenselijke behandeling zou uitmaken in de zin van artikel 17 van het BUPO; dat verzoeker zich in zijn uiteenzetting beperkt tot algemene affirmaties;

Overwegende dat het zesde middel niet ernstig is;

3.1.7. Overwegende dat de verzoekende partij een zevende middel aanvoert dat luidt :

"(...) : SCHENDING ART. 13 EVRM :
Onder meer gezien het hierboven staande, kan niet worden betwist dat het bestreden bevel, raakt aan de rechten en vrijheden zoals bepaald in het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, goedgekeurd bij Wet van 13 mei 1955 (B.S., 19 augustus 1955, err., B.S., 29 juni 1961).
De eventuele uitvoering ervan brengt onmiskenbaar de daadwerkelijke rechtshulp in het gedrang met betrekking tot het ingestelde Annulatieberoep tegen de Beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor de Vluchtelingen (stuk K).
Immers, in voorkomend geval is het de verzoekende partij niet langer mogelijk (gezien haar verwijdering uit het Rijk), om haar middelen voor te dragen in deze laatste procedure voor de Raad van State.
Er is dan ook strijdigheid met art. 13 van het Verdrag van 4 november 1950 tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.";

Overwegende dat artikel 13 van het EVRM luidt :

> "Eenieder wiens rechten en vrijheden, welke in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op daadwerkelijke rechtshulp voor een nationale instantie, zelfs indien deze schending zou zijn begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie.";

Overwegende dat de omstandigheid dat de verzoekende partij het grondgebied van het Rijk moet verlaten, haar niet belet, in verband met het annulatie-beroep, haar verdediging te laten waarnemen door een Advocaat van haar keuze vermits op de verzoekende partij niet de verplichting rust persoonlijk te verschijnen;

Overwegende dat het zevende middel niet ernstig is;

4. Overwegende dat niet is voldaan aan de eerste van de twee cumulatieve voorwaarden van artikel 17, § 2, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; dat deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing af te wijzen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten worden voorbehouden.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op drie februari tweeduizend, door :

de HH. D. MOONS, wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
K. VANHOUTTE, griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

K. VANHOUTTE. **D. MOONS.**